

Arrest

nr. 260 833 van 27 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. ROBINET
Kapellstraße 26
4720 KELMIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 april 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 maart 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. ROBINET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers op 30 augustus 2019 hadden ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.08.2019 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 13.08.2012 met een beslissing afstand van geding door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven sindsdien illegaal in België tot zij op 09.11.2017 in het bezit gesteld werden van een attest van immatriculatie in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake hun aanvraag 9ter. Deze aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op 07.03.2018. Betrokkenen verkozen weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de lange behandelingsduur van hun aanvraag 9ter. Uit het administratief dossier blijkt dat zij op 06.12.2012 een (derde) aanvraag 9ter indienden. Deze aanvraag werd onontvankelijk afgesloten bij beslissing dd. 13.05.2013. Echter, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde deze beslissing op 21.09.2017. Bij beslissing dd. 09.11.2017 werden betrokkenen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake hun aanvraag 9ter. Op 05.12.2017 werd een ongegronde beslissing genomen maar deze werd reeds op 17.01.2018 ingetrokken. Deze aanvraag 9ter werd tenslotte afgesloten op 07.03.2018 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 23.02.2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 12.02.2021. Betrokkenen tonen niet aan waarom de behandelingsduur van deze aanvraag 9ter een actuele en tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Betrokkenen waren in het kader van deze aanvraag 9ter ook slechts vanaf 09.11.2017 tot 07.03.2018 (slechts vier maanden dus) in het bezit van een attest van immatriculatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij zij aanhalen dat een terugkeer een inbreuk zou vormen op hun gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen op het Belgische grondgebied verblijven. De bestaande gezinseenheid blijft behouden. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat betrokkenen nog over een familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst (bestaande onder andere uit de ouders van mevrouw, haar zus, de moeder van mijnheer, zijn twee broers en zijn twee zussen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden een tiental getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Noord-Macedonië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr.71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij geen bindingen meer zouden hebben met hun land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 14 jaar (Leutrim), 16 jaar (Arben) en 40 jaar (beide ouders) in Noord-Macedonië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden

kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de afgelegde verklaringen tijdens de asielprocedure dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek van mijnheer als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgende stukken voor: medisch attest dd. 25.09.2018 opgesteld door Dr. H. en een medisch attest dd. 29.08.2018 opgesteld door Dr. B. Echter, we stellen vast dat betrokkene op basis van de hier ingeroepen medische problematiek reeds drie aanvragen 9ter indiende. Zijn laatste aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op 07.03.2018 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De medische problematiek van betrokkene werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Verder stellen we vast dat de voorgelegde attesten gedateerd zijn (beiden dateren ze van 2018) en dat betrokkene de actualiteitswaarde hiervan niet aantoot. Tenslotte merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen lange tijd in België school gelopen zouden hebben, dat zij zich als het ware ontpopt zouden hebben als echte Belgen, dat zij op jonge leeftijd naar België kwamen en zich snel wisten aan te passen. Indien zij teruggestuurd zouden worden, zou dit bij hen een waar trauma teweeg brengen. Uit het administratief dossier en de voorgelegde scholingsstukken blijkt dat dhr. J. A. op 16-jarige leeftijd naar België kwam en hier naar school ging van mei 2012 tot 30.06.2013 en dat dhr. J. L. op 14-jarige leeftijd naar België kwam en hier naar school ging van mei 2012 tot 28.11.2017. Zij behaalden hier geen diploma omdat zij beiden hun scholing niet vervulde. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Betrokkenen maken niet aannemelijk waarom het feit dat hun zoons hier meer dan drie jaar (L.) en meer dan zeven jaar (A.) geleden naar school gingen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst op dit moment bijzonder moeilijk maakt. Betrokkenen leggen geen enkel actueel bewijs van scholing voor. Wij wijzen erop dat hun beide zoons geboren en getogen zijn in Noord-Macedonië waar zij het grootste deel van hun kinder- en jeugdtijd doorbrachten, zij behaalden in België geen diploma en beschikken nog over een ruim familiaal netwerk in Noord-Macedonië. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Noord-Macedonië. De bewering dat een terugkeer een trauma zou veroorzaken, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2012 ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame sociale en lokale verankering, dat al hun economisch en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zouden zijn, dat zij zich in België heel goed geïntegreerd zouden hebben, dat de ouders de Franse en Duitse taal vlot zouden spreken, dat zij lessen Frans en Duits gevolgd zouden hebben, dat heel het gezin de Franse en Duitse taal vlot zou spreken, dat zij op de hoogte zouden zijn van de regels, gebruiken, normen en waarden in België, dat zij contacten zouden hebben met Belgen en mensen met legaal verblijf, dat zij tal van getuigenverklaringen zouden toevoegen, dat zij bij deze mensen goed aangeschreven zouden staan, dat zij een groot sociaal netwerk uitgebouwd zouden hebben, dat zij werkbereid zouden zijn, dat mijnheer zou beschikken over een diploma als metser, dat hij een werkbelofte voorlegt, dat zij vroeger vrijwilligerswerk gedaan zouden

hebben, dat zij zouden deelnemen aan verschillende activiteiten, dat A. een belangrijke rol zou spelen in het jeugdtheater en regelmatig zou deelnemen aan activiteiten van een cultuurvereniging, dat L jeugdwerk zou doen, dat zij verschillende sociale engagementen zouden opnemen, dat zij actief zouden deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat mevrouw verschillende attesten van Duitse taalcursussen voorlegt, dat mijnheer een attest voorlegt van Franse en Duitse taallessen evenals een werkbepoofte en zijn Noord-Macedonisch diploma van metser, tien getuigenverklaringen en een bewijs van deelname van A. aan een theatercoachingproject kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 11 van het Europees Sociaal Handvest en artikel 12 van het Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoekers geven eerst een theoretische uiteenzetting over de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen en verwijzen naar de maatregelen om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, en in het bijzonder de sluiting van de grenzen. Verder stellen zij dat niet valt te begrijpen waarom de verwerende partij van mening is dat bepaalde elementen enkel voor de gegrondheid van de aanvraag in aanmerking kunnen worden genomen, en niet voor de ontvankelijkheid. Aspecten zoals het engagement als vrijwilliger of de deelname aan theaterprojecten vallen immers ook onder het krachtens artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- en privéleven van het gezin, net als de aspecten die de Dienst Vreemdelingenzaken in de paragraaf met betrekking tot dit artikel of in afzonderlijke paragrafen onderzocht heeft. Verder stellen verzoekers vast dat elementen zoals de schoolloopbaan in het verleden wél in aanmerking genomen werden, maar niet de actuele elementen zoals het voornoemde engagement en de theaterprojecten. In het bijzonder zou ook het feit dat de vader een diploma heeft als metselaar en dus een in België erkend knelpuntberoep zou kunnen uitoefenen, als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen kunnen worden. Hij zou onmiddellijk aan de slag kunnen. Het is inderdaad niet duidelijk waarom deze aspecten van het privéleven van een gezin in België perse niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd. De beslissing werd bijgevolg niet zorgvuldig voorbereid en adequaat gemotiveerd. Ook de toets in het licht van artikel 8 van het EVRM moet daarom als onvolledig beschouwd worden; deze bepaling houdt immers ook positieve verplichtingen in, die er in bijzondere omstandigheden toe kunnen leiden dat een verblijfsrecht toegekend moet worden, zodat een grondige controle van alle elementen die verband houden met het privé- en familieleven vereist is. Een dergelijke controle is in dit geval niet gebeurd, voor zover talrijke actuele elementen met betrekking tot het privéleven (engagement als vrijwilliger, theaterprojecten, opleidingsniveau van de vader...) voor de ontvankelijkheid als irrelevant bestempeld werden. Wat betreft de opleiding van de vader voor een knelpuntberoep moet eraan herinnerd worden dat het beroepsleven eveneens een door artikel 8 van het EVRM beschermd aspect is. De bestreden beslissing bevat ook conclusies die niet kloppen, aangezien ze op zijn minst voorbarig zijn: er wordt bijvoorbeeld gesteld dat de kinderen geen diploma hebben. Ze hebben echter de middenschool voltooid. De facto heeft A. op basis van zijn vrijwilligerswerk voldoende ervaring om als technicus in de cultuursector te kunnen werken. L. zou een beroepsopleiding zijn begonnen indien men hem daarvoor op administratief niveau toestemming had gegeven. De aanvraag van het gezin werd dus niet volledig zorgvuldig gecontroleerd, noch naar behoren gerechtvaardigd, en schendt het gezins-, resp. minstens het privéleven van dit gezin. De beslissing is ook onbegrijpelijk omdat op geen enkele manier rekening is gehouden met elementen die algemeen bekend zijn, namelijk de coronacrisis. Een tijdelijke terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen leiden tot een schending van verschillende fundamentele rechten van de verzoekers. De Belgische overheid, die zich beroept op de Wereldgezondheidsorganisatie, is van mening dat het bij COVID-19 gaat om een levensbedreigende ziekte met een hoog besmettingsrisico. Niet alleen op Belgisch, maar ook op Europees niveau werden daarom maatregelen genomen die contacten zoveel mogelijk moeten beperken (o.a. sluiting van de buitengrenzen van de EU). Er werd echter op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Noord-Macedonië ertoe zou kunnen leiden dat het gezin zichzelf of anderen op de terugweg of bij hun aankomst in Noord-Macedonië zou besmetten, noch met de onzekerheid over hoelang die tijdelijke terugkeer zou kunnen duren. Aangezien er nog altijd veel vraagtekens zijn met betrekking tot het verloop van de pandemie en de remedies (vaccins, behandelingsmogelijkheden), kan niet worden uitgesloten dat de terugkeer veel tijd in beslag zou

nemen, zelfs als het gezin toelating zou krijgen om in België te verblijven. Bovendien moet eerste verzoeker op grond van zijn hersentumor in het verleden als risicopatiënt beschouwd worden. Het is duidelijk dat met dit aspect op geen enkele wijze rekening is gehouden in het kader van de impact op het gezins- en privéleven van het gezin, ondanks het feit dat de coronacrisis al maandenlang elke dag in het nieuws is. De onvoorspelbare duur van de "tijdelijke terugkeer" en de gezondheidsrisico's kunnen een "uitzonderlijke omstandigheid" vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De uitsluiting van dit essentiële aspect dat ons dagelijks leven bepaalt, is immers ook onverenigbaar met de verplichtingen die voortvloeien uit andere fundamentele rechten van de verzoekers. Zo worden de bovengenoemde bepalingen betreffende het recht op gezondheid geschonden, aangezien niet is onderzocht of een "tijdelijke" terugkeer in veilige gezondheidsomstandigheden kan plaatsvinden, en ook omdat de verzoekers zich moeten blootstellen aan een risico dat fatale gevolgen kan hebben (overlijden, ernstige ademhalingsproblemen, gevolgen op lange termijn ...), zodat niet alleen hun recht op gezondheid, maar zelfs artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM (zie de Paposhvili-jurisprudentie) toepasselijk zou kunnen zijn, zo stellen verzoekers nog.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone

omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.3. Verzoekers stellen vooreerst dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de kinderen geen diploma hebben, terwijl zij de middenschool hebben voltooid. De Raad is echter van oordeel dat het voltooien van de middenschool –i.e. de eerste graad van het middelbare onderwijs– hoogstens leidt tot een getuigschrift, en geenszins tot een diploma. Verzoekers tonen dan ook geen onzorgvuldig handelen aan.

2.2.4. Verzoekers betogen verder dat geen rekening werd gehouden met hun engagementen als vrijwilliger en hun deelname aan theaterprojecten enerzijds en het feit dat de vader in het gezin meteen aan de slag zou kunnen gaan in een knelpuntberoep, als metselaar. Zij kunnen daarin niet worden gevolgd. Immers, uit de laatste paragraaf van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hier wel oog voor heeft gehad maar dat deze elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verzoekers betogen dat deze engagementen als vrijwilliger, de deelname aan theaterprojecten en het feit dat de vader als metselaar zou kunnen werken vallen onder het door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven en dus als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

De Raad oordeelt hierover wat volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat aangezien verzoekers geen duurzaam verblijfsrecht hebben gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder moet onderzocht worden –zoals verzoekers zelf ook stellen- of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij uitvoerig heeft gemotiveerd over de situatie van verzoekers in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zo werd geoordeeld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt; dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen; dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen op het Belgische grondgebied verblijven en de bestaande gezinseenheid behouden blijft; dat bovendien uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt dat betrokkenen nog over een familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst, bestaande onder andere uit de ouders van mevrouw, haar zus, de moeder van mijnheer, zijn twee broers en zijn twee zussen; dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is; dat betrokkenen onvoldoende aantonen dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou

kunnen betekenen; dat zij niet aantonen dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen; dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid; dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen; dat verzoekers niet aantonen dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63); dat verzoekers m.a.w. niet aantonen dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Noord-Macedonië uitgesloten is; dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering doch enkel tot gevolg heeft dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten; dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat wordt betwist dat verzoekers een zeker privéleven in België hebben opgebouwd. Echter, aangezien zij nooit werden gemachtigd tot verblijf konden zij er niet op vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren en moesten zij zich bewust zijn van het feit dat zij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag dienden terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moet er al sprake zijn van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren. Dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen en het gaat om een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Daarbij dient erop te worden gewezen dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Zoals de verwerende partij reeds in de bestreden beslissing heeft aangehaald, tonen verzoekers niet aan dat de banden die zij hebben opgebouwd met de Belgische maatschappij dermate intens zijn dat er, ondanks het feit dat het om een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de formaliteiten, sprake is van uitzonderlijke omstandigheden zoals hoger uiteengezet. Verzoekers dienden ervan op de hoogte te zijn dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van het onderzoek van hun asielaanvraag en dat zij in geval van weigering het grondgebied zouden moeten verlaten. Nadat hun asielprocedure was afgewikkeld op 13 augustus 2012 verkozen zij om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zij verbleven daarop illegaal in België, met name tot zij op 9 november 2017 in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook na de afwikkeling van deze procedure en de ontvangst van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2018 legden verzoekers dit bevel naast zich neer. Zij konden er aldus niet op vertrouwen dat de sociale en economische relaties die zij in tussentijd opbouwden, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij nagelaten heeft om het ontwikkelde privéleven in België aan te nemen als positieve verplichting in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin tonen zij aan dat op kennelijk onredelijk wijze werd beslist dat dit privéleven in casu niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd die hen zou toelaten om hun aanvraag om machtiging tot verblijf bij uitzondering in België in te dienen, in plaats van, zoals de regel het voorschrijft, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland.

2.2.5. Verzoekers betogen tot slot dat geen rekening werd gehouden met de coronacrisis en de gevolgen daarvan op het vlak van reisbeperkingen enerzijds, het feit dat het in die omstandigheden onzeker is hoe lang de tijdelijke terugkeer zou duren en het feit dat verzoekers, en in het bijzonder de

vader van het gezin die als risicopatiënt moet worden beschouwd gelet op zijn hersentumor in het verleden, zich moeten blootstellen aan risico's die fatale gevolgen kunnen hebben zodat hun recht op gezondheid en de bescherming zoals voorzien door artikel 3 van het EVRM in het gedrang komen.

Met betrekking tot de reisbeperkingen, merkt de Raad op dat de verwerende partij er slechts toe was gehouden te antwoorden op de buitengewone omstandigheden die verzoekers hadden aangevoerd in hun aanvraag of die zij hadden kunnen aanbrengen in het kader van een actualisatie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat en dat de reisbeperkingen die mondiaal werden opgelegd als tijdelijk moeten worden beschouwd. Verzoekers tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid zijn om naar hun land van herkomst te reizen vanaf het moment dat dergelijke beperkingen niet langer in voege zijn. Evenmin tonen zij aan dat, eens zij kunnen terugkeren de duur van hun tijdelijke terugkeer op onaanvaardbare wijze zou worden verlengd door de pandemie of dat zij, en in het bijzonder eerste verzoeker, een hoger gezondheidsrisico zullen lopen dan in België. Dat hun recht op gezondheid –waarnaar wordt verwezen in artikel 11 van het Europees Sociaal Handvest en artikel 12 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake economische, sociale en culturele rechten- in het gedrang komt, of dat zij in een situatie zullen terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM is dan ook niet *in concreto* aangetoond.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het oordeel is gekomen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS